

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem, v právní věci žalobce: **J. J.**, Lhoty, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Svatopluka Čecha 7, Hodonín, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 1. 2016, č. j. KRPB-25842-21/ČJ-2016-060023-50A,

t a k t o:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi se sídlem Dušní 907/10, Praha, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně. Náklady právního zastoupení nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhá zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, jímž byl podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobce zajištěn, přičemž doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od 1. 2. 2016 do 1. 3. 2016. Žalobce byl zajištěn za účelem

jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II. Žaloba

Žalobce namítal nereálnost provedení transferu do Německa dle Dublinského nařízení. Dle nejnovějších statistik Ministerstva vnitra ČR byly za měsíc prosinec 2015 odeslány 2 žádosti o převzetí dle Dublinského nařízení a z toho nebyl realizován jediný transfer. Za měsíc listopad 2015 pak byly zaslány 4 žádosti o převzetí a nebyl realizován jediný transfer, za říjen 2 žádosti a žádný realizovaný transfer, za září 4 žádosti a nebyl realizován jediný transfer. Žalobce zde odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 4 A 59/2015-33 ze dne 15.9.2015 a rozsudek zdejšího soudu č.j. 33 A 58/2015-52 ze dne 21.10.2015, které se týkaly posouzení zajištění za účelem předání do Maďarska. Dle žalobce statistická data dokumentují, že v posledních měsících před vydáním rozhodnutí nebyly realizovány žádné transfery do Německa, ačkoliv byla podána řada žádostí o převzetí cizince. To je zjevným důvodem pro to, aby převážilo hledisko ochrany základního práva žalobce na svobodu nad velmi pofiderní možností realizovatelností transferu do Německa. K transferům do Německa nedochází z důvodu zahlcení Německa více než milionem žádostí o mezinárodní ochranu, které byly v posledním roce podány, a proto není zajištění žalobce důvodné. Již pouhá absence úvahy správního orgánu o realizovatelnosti předání do Německa činí rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Druhá žalobní námitka směřovala proti vadě správního řízení spočívajícího v podjatosti tlumočnicka. V posuzované věci vystupoval jako tlumočnick PhDr. J. A. s místem podnikání,, přičemž úřední osobou, která vyhotovila rozhodnutí, byl vrchní komisař nprap.. Ing. Bc. P. A. Shoda v příjmení pak spíše není náhodná, neboť příjmení Andryšek není ve správním obvodu obce s rozšířenou působností Hodonín, kam spadá jak pracoviště žalované, tak bydliště tlumočnicka, zvláště rozšířené. Podle serveru www.nasejmena.cz, který vychází z oficiálních dat ČSSZ, v obvodu obce s rozšířenou působností Hodonín, žije pouze sedm mužů s příjmením A., což samo o sobě zakládá důvodnou pochybnost o nepodjatosti tlumočnicka, který je pravděpodobně v příbuzenském vztahu s úřední osobou vyhotovující rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření především uvádí, že v době rozhodnutí o zajištění neměla důvod pochybovat o potencialitě zpětného přijetí žalobce do Německa. Žalované nejsou známy žádné informace potvrzující tvrzení žalobce, že by ke zpětnému přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu do Německa nemělo docházet toliko z důvodu zahlcení příslušných úřadů žádostmi o mezinárodní ochranu, zejména pak s ohledem na veřejně proklamovanou velmi vstřícnou imigrační politiku tamní vlády prezentovanou její kancléřkou, ale i k rozumně, na základě konkrétně přezkoumatelných informací, předpokládanému vývoji – veřejně proklamovaná tvrzení oficiálních německých představitelů o tom, že Německo celou

situaci zvládá a zvládne. Tato tvrzení pak dokládá i skutečnost, že již dne 10. 2. 2016 zaslala německá strana Dublinskému středisku souhlas s přijetím žalobce zpět na své území. Jediným vodítkem při posuzování potenciality pak nemůžou být toliko statistické údaje zveřejňované MV ČR v souvislosti s Dublinským řízením. Žalovaná v rozhodnutí jasně konstatuje, že v době rozhodnutí o zajištění jí nebyly známy žádné překážky, které by bránily v předání žalobce do země příslušné k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

K námitce podjatosti tlumočnicka žalovaná uvedla, že policista Ing. Bc. P. A. není v příbuzenském stavu k tlumočnickovi PhDr. J. A. a skutečně se jedná o shodu příjmení.

IV. Replika žalobce

Žalobce uvedl, že žalované se nepodařilo nijak podložit svůj závěr o předpokladu realizace transferu žalobce do Německa, a to navzdory jim uváděným statistickým údajům v žalobě. Žalovaná toliko předložila řadu skutečností, které mohou do jisté míry problematizovat stoprocentní vypovídací hodnotu uvedených statistik. Nedoložila však ucelený přehled případů jednotlivých cizinců, u nichž navzdory podaným žádostem o převzetí Německem nedošlo k realizaci transferu. Její námitky jsou pak pouze spekulativní a nepromítá se do nich skutečný stav vyvracející statisticky zachycené údaje o úspěšnosti transferů do Německa.

V. Posouzení krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť to žalobce sám navrhl a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Soud se nejprve zabýval námitkou týkající se nereálnosti předpokladu provedení transferu do Německa dle Dublinského nařízení. Soud k tomu uvádí, že mu je z úřední činnosti a rozhodovací činnosti v jiném případě známo (rozsudek zdejšího soudu č. j. 33 A 6/2016-51 ze dne 15.2.2016 ve věci žalobce I. CH., kterého v řízení zastupoval stejný advokát Mgr. J. L.), že tento cizinec byl předán dne 26. 1. 2016 ve smyslu čl. 18 Dublinského nařízení do příslušného členského státu EU (Německa), který posoudí jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany. Soudu proto nevznikly pochybnosti o tom, že by předání cizince do Německa nebylo alespoň potencialně možné. Tento závěr odpovídá i názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedený v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150 podle něhož *Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před*

rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. **O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.** Žalobcem uváděné počty žádostí o převzetí Německem dle Dublinského nařízení za jednotlivé měsíce a nerealizované transfery plynoucí ze statistických údajů Ministerstva vnitra ČR jsou natolik nízké, že nemohou mít odpovídající vypovídací hodnotu, za předpokladu, že je soudu známo, že v měsíci lednu byl transfer uskutečněn. Soud dále obecně uvádí, že je-li počet žádostí takto nízký v řádech jednotek, pak nelze bez dalšího z neuskutečněných transferů usuzovat na nefungování systému předávání cizinců do Německa dle Dublinského nařízení. Jak uvádí žalovaný, tak nerealizování transferů může být ovlivněno řadou skutečností (např. udělení mezinárodní ochrany v některém členském státě, slučování rodin dle Dublinského nařízení apod.). Žalobce v rámci své argumentace odkazoval např. na rozsudek zdejšího soudu č. j. 33 A 58/2015-52 ze dne 21. 10. 2015, který se týkal posouzení zajištění za účelem předání do Maďarska. V něm je však k tomu mj. uvedeno: „Při posouzení třetí žalobní námitky, která se váže na samotnou potencialitu předání cizince podle Dublinského nařízení, krajský soud vycházel jednak ze skutečností zjevných ze správního spisu, a jednak ze svého nedávného rozsudku ze dne 7. 10. 2015, č. j. 33 A 52/2015-43, kde byl posuzován obdobný případ prodloužení zajištění cizince rozhodovaný žalovanou dne 2. 9. 2015. Z provedeného dokazování v této věci statistikou Ministerstva vnitra za měsíc srpen 2015 zveřejněné dne 8. 9. 2015 odborem azylové a migrační politiky (přístupné na <http://www.mvcr.cz/clanek/statisticke-zpravy-o-mezinarodni-ochrane-za-jednotlive-mesice-v-roce-2015.aspx>) vyplynulo, že za měsíc srpen ČR odeslala do Maďarska 258 žádostí, přičemž byl na základě nich realizován jeden transfer. Dále krajský soud zjistil, že za červen 2015 bylo odesláno do Maďarska 113 žádostí o převzetí, přičemž realizovány byly čtyři transfery, v měsíci květnu 2015 byl poměr úspěšnosti 59 žádostí a šest uskutečněných transferů. Krajský soud v tomto kontextu vyslovil právní názor, že „úspěšnost a tím i potencialita předání byla ke konci srpna 2015 a na začátku září 2015 naprosto zanedbatelná, neboť v procentuálních vyjádřeních data za srpen 2015 znamenají úspěšnost předávání cizinců v Dublinském řízení do Maďarska cca 0,4 procenta. ... Vzhledem k tomu, že k datu vydání napadeného rozhodnutí (2. 9. 2015) byla úspěšnost předávání cizinců do Maďarska podle Dublinského nařízení téměř nulová, nebyly podle názoru krajského soudu naplněny podmínky pro prodloužení zajištění žalobkyně za účelem jejího předání.“ Soud k tomu dále uvádí, že v případě Maďarska se jednalo o odlišné skutkové okolnosti. Soudu nebylo z úřední činnosti známo, že by v posuzovaném období docházelo k předávání cizinců do Maďarska dle Dublinského nařízení a současně statistiky Ministerstva vnitra zachycovaly desítky a stovky žádostí a jejich porovnání s realizovanými transfery. Z toho již soud mohl usuzovat na skutečnou úspěšnost předávání cizinců a z toho plynoucí potencialitu předávání. Lze rovněž dovodit, že vycházel-li soud z takového množství případů, pak je statistika logicky méně zkreslena specifickými okolnostmi některých cizinců, kvůli nimž i přes podání žádosti není transfer realizován. Soud dále k věci uvádí, že dle vyjádření žalované německá strana dne 10. 2. 2016 zaslala souhlas s přijetím žalobce na své území. To jen potvrzuje výše popsání okolností, byt se tak stalo až po vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný na str. 3 odst. 2 napadeného rozhodnutí hodnotí překážky bránící vydání žalobce do Německa. Absentující konkrétní hodnocení potenciality předání nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť i ze shora uvedeného je zřejmé, že zajištění žalobce alespoň potencialně možné bylo a žalovanému nebylo známo, že by systém předávání cizinců do Německa v režimu Dublinského nařízení nefungoval. Proto se ani v rozhodnutí

nemusel podrobně zabývat fungováním předávání cizinců do Německa dle Dublinského nařízení.

Žalobce dále namítal podjatost tlumočníka PhDr. J. A. Z protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 1. 2. 2016, č. j. KRPB-25842-14/ČJ-2016-060023-50 A je zřejmé, že žalobce souhlasil s tím, aby bylo celé správní řízení vedeno v českém jazyce za přítomnosti ustanoveného tlumočníka do jazyka anglického PhDr. J. A. Rovněž bylo žalobci předáno usnesení ze dne 1. 2. 2016, č. j. KRPB-25842-5/ČJ-2016-060023, kterým byl tlumočník z jazyka anglického ustanoven. Z obsahu správního spisu pak neplyne, že by žalobce s osobou tlumočníka nesouhlasil. Ani v žalobě není konkrétně argumentováno tím, že by tlumočník překládal nesprávně či neúplně a žalovaný by v důsledku toho vycházel z nesprávných či neúplných skutkových zjištění o pohybu žalobce. Soud k věci rovněž uvádí, že nestačí pouhý obecný odkaz na poměr k věci, účastníkům nebo jejich zástupcům, ale k vyloučení pro podjatost je třeba nalézt vždy konkrétní zájem na výsledku řízení, pro který lze o nepodjatosti pochybovat a faktickou možnost ovlivnění řízení. Žalobce však ani v podané žalobě takové skutečnosti netvrdil. Žalobce navíc toliko dovozoval příbuzenský vztah mezi tlumočníkem a úřední osobou, která prováděla řízení a vydala rozhodnutí. Žalovaný přitom k vyjádření předložil úřední záznam ze dne 17. 2. 2016, č. j. KRPB-25842-37/ČJ-2016-060023-50 A, v němž je mj. uvedeno, že *ani Ing. Bc. P. A. a ani žádný z jeho kolegů podílejících se na řízení ve věci žalobce PhDr. J. A. osobně neznají. Všichni jej viděli poprvé, nemají k němu žádné rodinné ani jiné vazby a PhDr. A. prováděl tlumočnický úkon poprvé. Jde o pouhou shodu jmen.* Soud tedy ani tuto námitku neshledal důvodu.

Vzhledem ke všem shora uvedeným důvodům krajský soud rozhodl, jak je ve výroku I. uvedeno.

VI. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V posuzované věci nebyl žalobce úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení bylo možno přiznat žalované. Jelikož však nebylo zjištěno, že by v souvislosti s tímto řízením žalované náklady vznikly, a žalovaná je ani nepožadovala, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

Žalobci ustanovil soud zástupce advokáta, a tudíž dle § 35 odst. 8 s.ř.s. hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát, a to za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsí žaloby, replika) ve výši 3.100 Kč za jeden úkon (§ 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhl. č. 177/1996 Sb.), a částku k úhradě hotových výdajů za 3 úkony právní služby ve výši 300 Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 3 cit. vyhl.). Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem tedy žalobci přísluší na náhradě nákladů právního zastoupení částka 12.342 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být

stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. února 2016

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová